silmadega koolis. — Tema õppis nii hea meelega ja luges isale ja emale uhkusega esimesi sõnu kokku ette, näitas oma esimesi kirjutamise katseid.

„Oled tubli pois, Karl," ütles isa.

Weike Karl ütles aga isale ka laulu-salmisi ette, mida tema koolis õppis ja nädali-salmisi. Ja tahtes ehk tahtmata pidi Emil Weidner oma lapse ees paigal seisma ja kuulama, sest kui tema poissi järsklikult ära saatis, siis täitsiwad ennast weikese silmad pisaratega, ja weike Karle wasta oli isa süda pehme. Ja kui ka mõni salm, mida Karl ette ütles, teda torkas ja tema seda ennemini ei oleks kuulda tahtnud, siiski wõitles tema oma enese wasta ja laskis poisikest peast ette lugeda, mida see tahtis.

Ühel Talwekuu õhtal istus Emil Weidner lauа ääres, ahju ligidal. Naene tallitas wäljas, oli lehma-lauta läinud. Emil tuetas pead käte peale. Tema silmad wajusiwad wäsimusest kinni, kui ka weel wäga hilja ei olnud. Kes aga harjunud on kohapidamises ümber jooksma, see ei suuda seistes une wasta panna. Õues hulgus tuul ja kärises lumi wankrete rataste all, ja Emil mõtles, et ikka parem on, soojas tuas sooja ahju ääres istuda, kui uulitsal rändada ehk sõita. Tema kõrwas istus weike Karl ja ei olnud koguni weel wäsinud. Elawalt waatasiwad tema lahked silmad ümber,

ja kord täie, kord poole healega torratas tema oma õppimise-tükki Piibli-lugudest.

Emil oli uinumise ja walwamise wahel. Kui aga torm õues ümber maja hulgus, nagu tahaks kõiki ümber lükata, ärkas tema järsku üles, ja iga kord kui tema ärkas, kuulis tema poisikesi üt-lema: „Ja Jehowa ütles Kaini wasta: „Kus on sinu wend Abel?" ja tema ütles: „Ei mina tea, olen mina oma wenna hoidja?" — —

Neljat wõi wiiet korda oli see juba nenda ol-nud, ja igakord tundis Emil midagi omast südа-mest läbi käima; esiteks ei olnud tema õiete aru saanud, kas oli see tõeste tema pois, kes sedawiisi rääkis, wõi kas tuli heal õuest, tormi seest wälja. See läks temale liiaks. „Pois," ütles tema läbe-mata healega, — „eks Sina seda nüüd juba mõista?"

Uni oli lahkunud ja sellega wäsimus ka.

„Isa, ütles Karl, „mina mõistan seda küll juba õige heaste, aga mina korratan ikka weel, sest koolmeister ütles, seda lugu pidada igaüks unes ka mõistma."

„Soo," wastas isa pitkamisi, „kas koolmeister on seda ütelnud?"

„Ja, isa, ja weel palju rohkem," wastas Karl läikiwa silmadega. „Tema on meile ütelnud, et wennad piawad üksteist armastama, ja ei mitte kadedad olema, nagu Kain, kes mõrtsukals sai.